

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף סה

כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין (כגון לא לקשור גמלים זה לזה שלא יחשדוהו שהולך לשוק למכרם בשבת), אפילו בחדרי חדרים אסור.

ודין זה נחלקו בו תנאים: מי שנשרו בגדיו בדרך במי גשמים, מותר לו לשטוח את בגדיו בחמה כדי ליבשם, אבל לא יעשה כן כנגד העם (= בפרהסיה) שלא יחשדוהו שכיבסם בשבת. רבי אלעזר ורבי שמעון אוסרים, משום שכל שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו בחדרי חדרים אסור.

למדנו במשנה לעיל שמותר לה לצאת במוך שבאזנה ובסנדלה: רמי בר יחזקאל אומר שזה בתנאי שהמוך קשור לה באזנה / בסנדלה.

לעומת זאת במוך שהתקינה לנידתה מותר לה לצאת אף כשאינו קשור, משום שהוא מאוס ואין חשש שתבוא ליטלו בידיה.

רבי יוחנן יצא לבית המדרש במוך שבאזנו כשלא היה קשור, וחלוקין עליו חבריו. ואף שרמי בר יחזקאל הביא ברייתא שמותר רק כשהוא קשור, רבי יוחנן יצא בו כשהמוך היה תחוב ומהודק באזנו ואין חשש שמא יפול.

למדנו במשנה לעיל שנחלקו רבי וחכמים האם מותר לה לצאת בשן תותבת מזהב: רבי זירא מבאר שכולם מודים שמותר לה לצאת בשן מכסף, משום שהיא לא משונה משאר שיניים כמו שן מזהב ואין חשש שילעגו לה והיא תסיר אותה. (יש מבארים ששן מזהב היא חשובה והיא עלולה להראותה לחברותיה, משא"כ בשן מכסף שאינה חשובה כ"כ).

אמר אביי: רבי ורבי אליעזר ורבי שמעון בן רבי אלעזר סוברים שכל דבר שהוא גנאי לאשה אנו לא חוששים שמא תסירו להראותו לחברותיה. רבי - מתיר לצאת בשן של זהב כנ"ל. רבי אליעזר - מתיר לה לצאת בכובלת (= קשר עם ריח טוב) שדרכה של אשה שריחה רע לצאת בו. רבי שמעון בן אלעזר - מתיר לה לצאת בתכשיט שהוא מונח מתחת לסבכה, שהוא גנאי לה להסירה ויתגלה שערה.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

משנה וגמרא: יוצאת בסלע (= מטבע) שעל הצינית (= מכה תחת פרסת הרגל). הגמרא מבארת שקושי המטבע, והחלודה שיש בה, וכן שיש עליה צורה, כולם מועילים לרפאות את המכה. הבנות יוצאות בחוטים ובקיסמים שמכניסים באזניהם (שלא יסתם הנקב של הנזמים), כיון שדרכן בכך ואין זה משאוי.

יוצאות רעלות: ראשן עטוף חוץ מהעינים. **ופרופות:** מעוטפות בבגד, ותולות רצועה בשפתו האחת כנגד הצואר ובשפה השניה כורכות אבן או אגוז, וקושרות את הרצועה באבן או האגוז ובכך הבגד לא נופל.

פורפת על האבן ועל האגוז ועל המטבע ויוצאת בהם בשבת, אבל לא תפרוף על המטבע בשבת משם שהיא מוקצה (= אף אם יחדה אותה לשם כך, בשונה מאבן שאם יחדה אותה לכך היא אינה מוקצה)

כמה דברים שנהג אביו של שמואל עם בנותיו:

- לא נתן לבנותיו לצאת בחוטים שבאזניהם, משום שהם היו צבעוניים ויש חשש שמא יסירום להראותם לחבריותיהן.
- לא נתן לבנותיו לישון ביחד, כדי שלא יתאוו לשכב עם איש.
- עשה להם מקואות בתקופת ניסן, ומפצי בתקופת תשרי.

מקואות בתקופת ניסן: מקוה מטהר ב'אשבורן', כלומר כשהמים מכונסים במקום אחד בקרקע ולא כשהם 'זוחלים' (= זורמים), לעומת זאת מעיין מטהר בזוחלים. בימי ניסן הנהרות גדלים ממי הגשמים ומהפשרת השלגים של החורף, ואביו של שמואל חשש שמא 'ירבו הנוטפים על הזוחלים' כלומר שמא המים שנוספו בנהר מהגשמים הם יותר מהמים של הנהר שהם מי מעיין, וּבִטְלוּ המים הזוחלין במי הגשמים, וא"כ מי הנהר הם מי גשמים שלא מטהרים בזחילה, ולכן עשה להם מקוואות של מים עומדים שיוכלו לטבול בהם.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

מפצי בתקופת תשרי: עשה להן מחצלות להניח תחת רגליהן כשהן טובלות בנהר, כדי שלא ידבק הטיט ברגליהן (= שלא יחצוץ בטבילה).

אביי מסתפק האם מותר לאשה להערים ולפרוף באגוז ולצאת בו לרה"ר בשביל לתת אותו לבנה הקטן.

מערימים בדליקה: כלומר שכשנפלה דליקה בביתו מותר לו ללבוש כל מה שיכול ללבוש כדי להצילם מהדליקה.

